

Predikan i Skeplanda och S:t Peders kyrkor 2021 av Tobias Bäckström

Den helige Johannes döparens dag

"Den högstes profet"

Jes 49:1-2

Apg 19:4

Luk 1:5-17

Ps: 200:1-4, 697:1, 663, 426B, 228, 752

Den här dagen handlar om profeter. Profeter som är kallade av Gud för ett särskilt uppdrag, ja, det är till och med så att de är *födda* för detta uppdrag. Profeten Jesaja berättar att han kallades redan i moderlivet, och det var ju på samma sätt med Johannes, den högstes profet. Han fylldes av helig Ande redan i moderlivet.

Gud använder sig alltså av människor för att få ut sitt budskap eller utföra andra uppdrag. I Johannes fall var det för att omvända Israels folk, *ge de ohörsamma ett rättfärdigt sinne* för att de skulle vara beredda när Messias kom. Folket behövde förberedas för att rätt kunna ta emot Jesus när han kom.

Men behövdes Johannes? Hade inte Jesus kunnat börja predika och kalla lärjungar direkt?? Vad var poängen med Johannes? Ja, precis som marken måste beredas innan man sår på våren så behövde även folket beredas. Det blir inte bra att så direkt på okultiverad mark, då är sannolikheten för att få en skörd mycket mindre.

Gud väljer att kalla profeter, att använda sig av människor för att bereda marken, förbereda människor. Men samtidigt bara till en viss gräns. Johannes skulle nu *förbereda* människor för mötet med Gud, Jesus ankomst. Det var ett viktigt uppdrag han hade, men det var alltså ändå begränsat. Själva mötet med Jesus kunde inte han åstadkomma. Johannes predikade han döpte människor, och när Jesus dök upp sa han: Se, där är han. *Se Guds lamm!* Men där upphörde också räckvidden på hans uppdrag. Steget att verkligen börja följa Jesus fick folket göra själva. Johannes kunde peka på Jesus men inte styra deras steg.

Johannes fick alltså ett mycket speciellt uppdrag – men egentligen har vi alla fått samma uppdrag, bara i mindre skala. Gud förväntar sig inte att du ska förbereda hela svenska folket, men kanske människor du möter i din omgivning, som finns inom *din* räckvidd. Hur detta ska gå till varierar från fall till fall, och det är inte säkert att *ord* alltid är det bästa sättet att bereda någon för Jesus. Och jag tror också att vi får tänka på uppdragets begränsning. Vad kan jag göra och vad får jag lämna? Det slutliga steget måste var och en ta själv.

Men vilka har varit Johannes *för dig* i ditt liv? Hur har det gått till och vad har de gjort för att bereda dig? Det kanske har varit personer som inte så mycket sagt det du *velat* höra utan det du *behövde* höra! Eller så har de bara i sin person visat på Jesus.

Tänk också på hur långsiktig Gud är! Jag vet inte hur länge Johannes var aktiv, men jag föreställer mig att hans döparverksamhet kanske bara hade pågått några månader innan Jesus

kom in i bilden. Och dagens evangelium där hans far Sakarias får veta allt detta, ägde alltså rum drygt trettio år innan. Guds tidshorisont är annorlunda än vår. Han förivrar sig inte som vi kanske gör. Han väntar in rätt tillfälle.

Hela Johannes liv och person vittnar om att för Gud är ingenting omöjligt. Under hans korta tid var det stora skaror som kom ut i öknen och lyssnade på honom. Där i den sterila öknen bar hans förkunnelse frukt. Folk lyssnade och tog till sig det han sa, trots att han nog inte sa det som folk normalt ville höra. Guds ord ledde till liv för människor genom Johannes ord. De var väckelse på gång.

Men hur blir ett folk beredda för Gud? Johannes sändes till ett väntande folk. Ett folk som väntar på Messias, på Guds besök. Som väntar på att löftena från de gamla profeterna ska gå i uppfyllelse. De hade *väntat* i hundratals år men kanske hade deras *längtan* avtagit. Jag tror att det blev väckelse för att Johannes väckte deras längtan. Det hade ju gått så lång tid sedan de urgamla profetierna om Messias ankomst. Och Johannes påminde dem och väckte något inom dem: en längtan efter Gud.

Hur blir Skepplandaborna beredda? Vad kan *vi* göra för att väcka deras längtan efter Gud? Jag tror att Johannes kan lära oss en del. Både vad gäller vårt uppdrag och det vi kan göra men också det vi *inte* kan utan får lämna till människan själv. Men också att Guds tidshorisont inte är densamma som vår. Vi vet aldrig när Guds tid är inne, så vi får se till att vi är beredda när Gud kallar oss att utföra hans uppdrag.

Men hur förbereder vi oss för Guds ankomst i våra egna liv? Hur väcker vi vår egen längtan? När vi längtar så är det en i sig förberedelseprocess. Då händer det något inom oss. En person som väntar på någon *annan* är inte så självupptagen, hans sinne är mer uppfyllt av den som han väntar på. Och om vi inte längtar så är vi inte heller beredda. Då är vi inte så intresserade av den andre.

Genom att komma till kyrkan idag så har du gett uttryck för din längtan efter Gud. Och Gud möter oss när vi firar gudstjänst. Det viktigaste mötet sker i nattvarden. Och jag tror att det kan bli en självförstärkande effekt. Ju oftare man firar mässa desto större blir också längtan efter detta. Och detta sätter igång en process inom oss. Att själv gå till mässa förbereder oss för Jesus, och vi vet inte hur detta även kan förbereda andra människor i vår omgivning.